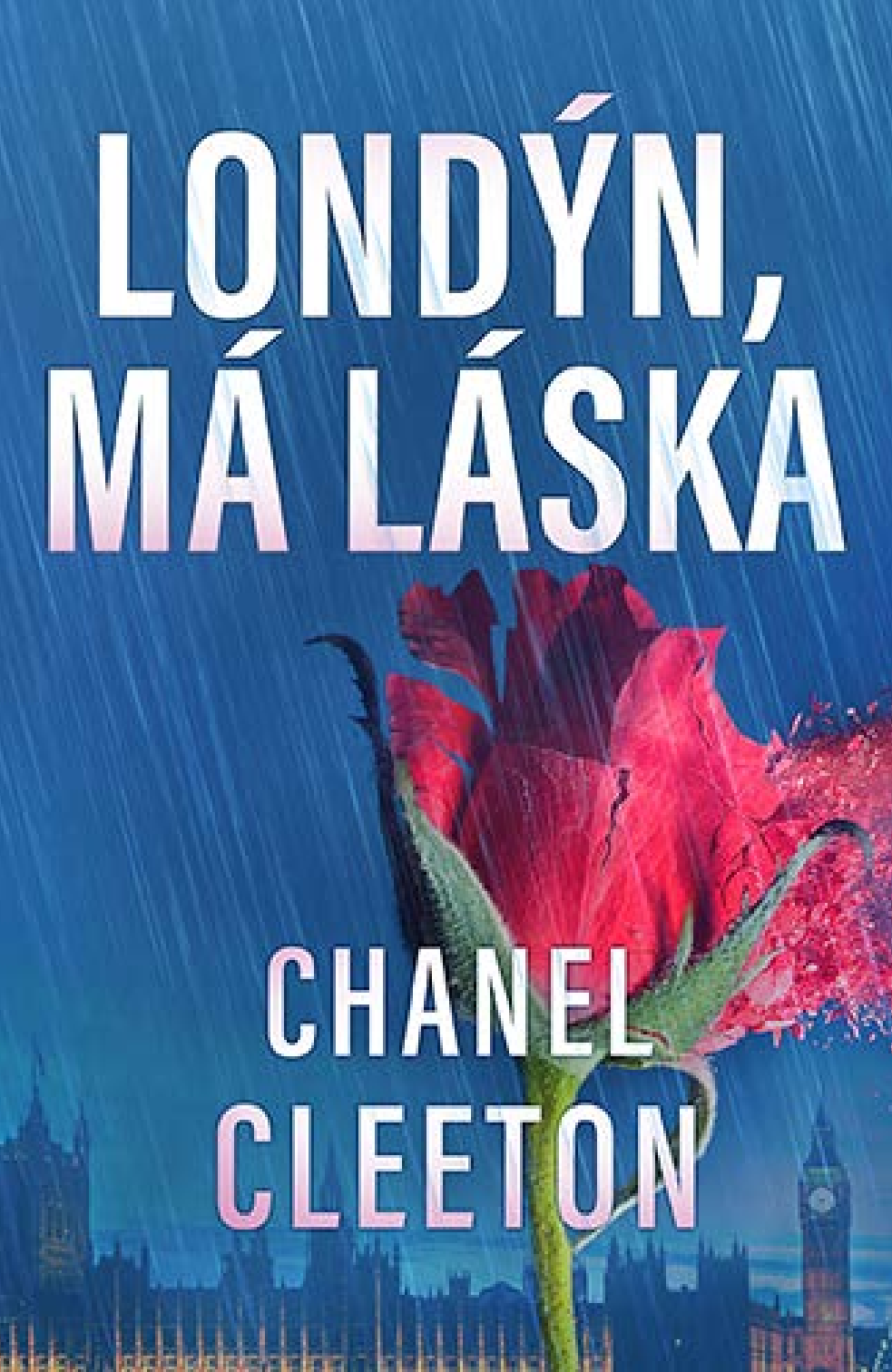

LONDÝN, MÁ LÁSKA

CHANEL
CLEETON

A vibrant red rose is the central focus in the foreground, its petals rich and detailed. The background is a deep blue with a vertical rain effect, creating a moody atmosphere. In the lower portion of the image, a silhouette of the London skyline is visible, with the iconic Big Ben clock tower on the right side. The overall composition is romantic and evocative.

CHANEL CLEETON

LONDÝN, MÁ LÁSKA

CHANEL CLEETON

LONDÝN, MÁ LÁSKA

PŘEKLAD

RADKA HORKÁ

Název *anglického originálu*: I See London

Český název: Londýn, má láska

Autorka: Chanel Cleeton

První vydání: Harlequin Books, 2014

Grafika obálky: Madgrafik

Ilustrace na obálce: © Colorful High Speed Photographs/Corbis

Documentary/Getty Images

Všechna práva vyhrazena.

Překlad: Radka Horká

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová

Korektorka: Filomena Filipová

© 2014 by Chanel Cleeton

© 2023 by Chanel Cleeton, revised text edition

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho části v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-258-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-259-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-260-2 (PDF)

1

Nemůžu najít kalhotky.

Přece se nepropadly do země! Takový kousek prádla, černého, krajkového a... sakra, jestli budu ještě chvíli hledat, zmeškám letadlo domů.

„Zkus si vzpomenout, kde jsi je měla naposledy.“ Tohle mi vždycky říkávala babička, když jsem něco ztratila. Takže by asi bylo nejlepší začít hledat v posteli. Nebo spíš na prádelníku? Nebo u zdi pod oknem?

Včera v noci jsem rozhodně nezahálela.

„Už jdeš?“ ozve se z postele hlas, ztěžklý spánkem. Pohlédnu na to krásné mužské tělo, jen ledabyly omotané přikrývkou, a znovu se mi rozbuší srdce.

Zvládnout ráno po noci plné sexu, na to nejsem připravená. Zatracené prádýlko!

„Klidně spi.“ Shýbnu se, zlehka ho políbím a mám co dělat, abych nepodlehla pokušení zalézt si zpátky k němu. „Uvidíme se po prázdninách,“ zašeptám, popadnu boty a zamířím z pokoje.

Ve dveřích se ohlédnu. Jak se to jenom stalo? Ještě nedávno jsem trávila páteční večery učením na přijímačky a teď tu stojím a snažím se vytratit uličkou hanby bez spodního prádla!

Myslím, že za to může přijímací komise na Harvardu.

Před deseti měsíci

Umřu a ani nemám svoje nejlepší prádlo.

Babička s oblibou říkávala, že dívka by měla vždycky vypadat jako dáma – a počítala do toho i ‚nedbalky‘. Jo, přesně takhle se vyjadřovala.

„Vždyť přece není vidět, jaké mám spodní prádlo,“ oponovala jsem jí.

„Na tom nezáleží. Možná budeš mít nehodu, a co pak? Chceš snad, aby tě lidé viděli v tomhle?“ (Bavlněné, černé, obnošené.)

Nevím, jestli babiččino pravidlo o spodním prádle platí i pro letecká neštěstí. Ale co když ano? Umřu v nejošklivějších černých bavlněných spodářech na světě.

„Jste v pořádku, drahoušku?“

Trochu jsem uvolnila dlaně svírající opěrky a natočila se k ženě sedící na vedlejším sedadle. Hlava mi poskočila.

„Jsou to jenom turbulence. Nic výjimečného,“ chlácholila mě.

Byla asi tak stejně stará jako moje babička. Ale zatímco babička mluvila měkce s jižansky protahovanými samohláskami, moje sousedka měla typický britský přízvuk.

„Letíte poprvé?“

„Ne, ale už je to dávno,“ zasípala jsem se sevřeným hrdlem.

„Někdy je to docela o nervy. Nebojte, za hodinku tam budeme.“

Letadlo se znovu zhouplo. Popadla jsem opěrky, až mi zbělely klouby.

„Co vás vlastně přivádí do Londýna?“

„Jdu na vysokou.“

„To je úžasné! Na jakou?“

Opět jsem povolila ruce a snažila se soustředit na její otázky víc než na představu letadla řídicího se k nebi. Dcera pilota a bojí se létat, to je skutečně ironie osudu!

„International School. To je americká univerzita.“

Podle líbivé brožurky, kterou jsem výhodně obdržela ve stejný den, kdy v naší schránce přistála tenká obálka s rozhodnutím o nepřijetí na Harvard, se International School mohla pochlubit asi tisícovkou studentů z celého světa.

„A znáte v Londýně někoho?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Docela se divím, že vás rodiče nechali odejít tak daleko samotnou. Vždyť vám nemůže být víc než – kolik – osmnáct?“

„Je mi devatenáct.“

I mě to vlastně trochu překvapilo. Táta nebyl mým londýnským nápadem vůbec nadšený. *On* si klidně mohl jezdit po celém světě, po všech těch exotických místech. Ale já s ním nemohla. Všechny důvody jsem slyšela už tisíckrát. Že nemůže být stíhací pilot a rodič samozivitel zároveň. Že nikdy neví dopředu, kdy ho pošlou na další misi. To kdyby s námi byla máma... Tahle věta mezi námi zůstávala viset, ale táta ji nikdy nedokončil.

Já ji však dokončit dokázala. Kdyby s námi byla máma, byli bychom rodina. Jenže s námi není. Když tátu opustila, vzala si naši rodinu s sebou a mě odsoudila k životu v malém městečku v Jižní Karolíně, kde roli mých zákonných zástupců převzali tátovi stárnoucí rodiče. Milovala jsem je a oni dělali to nejlepší, co mohli.

Jenže to nestačilo.

„Musíte být hrozně statečná, že se sama vydáváte do Londýna. Zvlášť když jste tak mladá.“

Statečná? Nevím, jestli mou jedinou pubertální vzpouru podnítila statečnost, nebo spíš zoufalství. V každém případě jsem od toho zamítavého dopisu nemyslela zrovna racionálně.

Harvard byl ostatně všechno, co jsem kdy chtěla. Byl nejlepší. Kdysi jsem si představovala tátu, jak se nadýmá pýchou na mém maturitním ceremoniálu, ale nakonec ho stejně propásl. S Harvardem by to bylo jinak. Harvard byl moje šance všechno změnit. Kvůli téhle škole jsem nerandila, vyhýbala se mejdanům a páteční večery trávila přípravou na přijímačky, to kvůli ní jsem vstoupila snad do každé studentské organizace na světě. Nakonec to stejně bylo málo.

Žena na vedlejším sedadle do mě šfouchla. „Už jsme skoro tam.“

Otočila jsem se k okénku a snažila se něco zahlédnout. Vzduch byl těžký mlhou, která zaplňovala celý obzor. Zklamaneč jsem se odvrátila.

„Není nic vidět.“

„Jen si počkejte. Dívejte se.“

Znovu jsem vyhlédla z okénka, oči upřené dolů, abych nepropásla ten okamžik, kdy –

Světla. Z mlhy začala problikávat rozestá světýlka. Stovky, tisíce světel. Jako na vánočním stromečku. Pod námi se prostíral koberec světel.

„Vítejte v Londýně.“

Z taxíku jsem pozorovala ubíhající město.

Cesta z letiště trvala necelou hodinu. Rezidenční oblasti s malým domky postupně nahradily městské čtvrti

zastavěné mnohapatrovými bloky obytných domů s malými nárožními obchůdky. Doprava postupně houstla, řidič několikrát troubil a hulákal na někoho z okénka. Z reproduktorů řvalo BBC. Hlasatelé mluvili o věcech jako ,cricket a já si naplno uvědomila, že jsem v úplně cizí zemi. Alespoň že rozumím jazyku – tedy většinou.

Chodníky byly plné lidí kráčejících pevným, sebejistým krokem. Všichni vypadali, jako by pospíchali a jejich cíl byl tím nejdůležitějším místem na světě. A bylo tu hlučno. I přes řev rádia ke mně doléhal hluk velkoměsta, tak odlišný od všeho, co jsem zatím znala.

Když jsme projeli kolem Kensingtonského paláce na konci slavného Hyde Parku, zabočil řidič do ulice, kterou nazval Embassy Row. Tady se můj nový život začal jevit v jasnějších konturách. Míjeli jsme řady honosných sídel. Před některými stála na ulici ochranka a zdobily je vlajky různých států, jiné vily byly soukromé rezidence, ale jedna jako druhá byly obrovské a luxusní. Embassy Row mi připadala jako přílehlavá přezdívká. Pak taxík projel několika mohutnými branami a zamířil z kopce po dlouhé štěrkové příjezdové cestě. Řidič tiše hvízdal. Zírala jsem z okénka a s vypětím všech sil se snažila nepropadnout panice.

Škola byla obrovská. Dokonale sestřižené trávníky tu a tam stínily vzrostlé stromy. Mezi malými skupinkami studentů, kteří se vítali a vtipkovali, se promenádovali členové ochranky a tvářili se zaneprázdněně. U kraje cesty zastavovala neuvěřitelně drahá auta, jaká jsem zatím viděla jenom ve filmech.

Díkybohu za stipendium!

Na nejistých nohou jsem se vysoukala ven, odpočítala řidiči tři zbrusu nové dvacetilibrové bankovky a odměnila

ho rychlým úsměvem. S dvěma velkými černými kufry jsem zamířila ke vstupním dveřím, před nimiž na schodech posedávala skupinka kluků.

„Hej, Samire, sleduj, kdopak to přijel!“

Ohlédla jsem se. Neměla jsem to dělat, ale nemohla jsem si pomoci. Ocitla jsem se tváří v tvář nevysokému klukovi v basebalce Gucci, tmavých džínách a svetru. Blýskl po mně sebejistým úsměvem.

„Američanka. Ty nejsou můj typ,“ ozval se za mými zády plný hlas s mírným přízvukem.

Toporně jsem se otočila. A ztuhla. Na jeden neuvěřitelně trapný okamžik se mi z hlavy vykouřily všechny rozumné myšlenky, až na jednu – takoví kluci se u nás v Jižní Karolíně nevidí.

Tenhle Samir se opíral o zábradlí lemující schodiště, jako by mu to tu patřilo, a opětoval můj pohled. Byl štíhlý, středně vysoký, ležérně oblečený do džínů a černého svetru. Inkoustově černé vlasy se mu u konečků mírně vlnily, opálená pokožka měla odstín, jaký jsem na nikom jiném neviděla. Čokoládově hnědé oči lemovaly dlouhé a husté řasy – zkrátka sen. Plné rty se lehce ironicky usmívaly.

Nedokázala jsem z něj spustit pohled.

Byl hrozně sexy, ale nejenom to. Působil jinak než kdokoli, koho jsem znala. Vypadal tak spokojený sám se sebou! To jsem mu mohla leda závidět.

Odhodil nedopalek cigarety a luxusní černou polobotkou ho zašlápl do chodníku. Pohledem přešel moje dlouhé hnědé vlasy, tělo, zastavil se u prsou – to snad ne! – a vrátil se zpátky k obličeji. Byl v tom náznak hodnocení, jakási jiskřička zájmu. Když se usmál, srdce se mi prudce rozbušilo.

Vteřinu se na mě jen díval, trochu přezíravě, trochu zkoumavě.

Ve vzduchu mezi námi něco zajiskřilo. Něco, co v mém těle vyvolalo vlnu vzrušení.

Stačil jediný jeho pohled. Tentokrát byl plný touhy a vášně – jako by mě chtěl přefiknout rovnou na místě, jak by řekla moje kamarádka Jo.

Pak se mu na tvář vrátil samolibý úsměv. Bylo to smrtící. „Promiň.“

Nevypadal, že omluvu myslí vážně.

Chtěla jsem říct něco chytrého, chtěla jsem říct alespoň *něco*, ale slova mě jako vždy zradila.

S kluky mi to nikdy moc nešlo – na střední jsem trpěla něčím, čemu nemilosrdně, ale velmi příhodně říkám syndrom oslepeného jelena. Když o mě kluk, který se mi líbil, projevil zájem, úplně jsem zatuhla a nedokázala nic jiného než trapně stát, mozek bez jediné chytré myšlenky. A tak jsem byla skálopevně přesvědčená, že kluka nikdy mít nebudu.

Nebylo to tím, že bych byla stydlivá – s dospělými nebo jinými dívkami jsem se dokázala bavit bez problémů. Dokonce i s klukama to bylo v pohodě. Ale s kluky, kteří se mi líbili? Totální selhání.

Stála jsem tam, drcená tíhou Samirova pohledu a všudypřítomnou klučičí samolibostí. Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Odvrátila jsem pohled. Bylo mi jasné, že musím být rudá jako rak. Hlavně pryč odsud, honem. Za zády jsem uslyšela Samirův bezstarostný smích.

Nejistě jsem vešla do školy a proklínala tak tristní začátek. Ale jakmile jsem prošla dveřmi, moji nervozitu vystřídal úžas. Budova byla nádherná. Nad kamennou podlahou

se tyčily vysoké stěny obložené dřevěným táflováním, strop zdobily dřevěné intarzie.

Žena na recepci mě přivítala s úsměvem.

„Vítejte v International School. Jsme velice rádi, že vás můžeme přijmout mezi sebe. Jméno, prosím.“

„Maggie Carpenterová.“

„Ráda tě poznávám, Maggie. Jsem paní Foxová a mám na starosti ubytování studentů. S kolegy se postaráme o tvůj pokoj a o to, aby sis u nás co nejlépe zvykla.“ Prolistovala hromadu modrých složek a jednu z nich vytáhla.

„Tady to máme. Pokoje jsou rozděleny na chlapecké a dívčí. Chlapci jsou ve východním křídle, dívky v západním. Pokoje jsou dostatečně velké pro tři. Přístupový kód k pokoji najdeš v téhle složce, stejně jako rozvrh. Kdybys cokoliv potřebovala, zastav se u mě v kanceláři. Najdeš ji na plánu.“

Vzala jsem si od paní Foxové složku a snažila se zapamatovat si všechny pokyny. Začínal na mě působit časový posun, takže mi všechno trochu splývalo. Zamířila jsem napříč halou zaplněnou studenty. Na jejím druhém konci začínalo úzké strmé schodiště.

„Nepotřebuješ pomoci?“ usmál se na mě vysoký sympatický blondák v modré polokošili s nápisem Residence Life.

Zaváhala jsem. „Ne, díky. Zvládnou to sama.“

„Jsi si jistá? Dej na mě, tyhle schody dají zabrat každému.“ Ukázal na desky v mé ruce. „Máš bydlet ve třetím patře. Ve skutečnosti to jsou patra čtyři.“

„Jak to?“

„Zkrátka čtyři. V Londýně se přízemí nepočítá jako první patro. Je to tu trochu jinak, než jak to máte u vás

v Americe.“ Usmál se. „Prozradil tě přízvuk,“ dodal. Natáhl se a popadl rukojeti mých kufrů. „Tak jdeme. Pomůžu ti najít pokoj. Jmenuju se George.“

„Díky. Jsem Maggie.“ Vydala jsem se po schodech za ním.

„Těší mě, Maggie. Odkud jsi?“

„Z Jižní Karolíny.“

Na chvíličku se zamračil. „Já byl jenom v New Yorku. Je to blízko?“

Rozesmála jsem se. „Od New Yorku je to několik světelných let, bohužel. Jižní Karolína je v Jihoatlantské oblasti. Není tam nic moc zajímavého.“

„Já jsem z Cornwallu. Věš mi, že tě chápu.“

Stoupali jsme do dalšího patra a já měla co dělat, abych Georgovi stačila. Nemohla jsem se vynadívát kolem. Samozřejmě jsem viděla nějaké obrázky školy na netu, ale měla jsem za to, že je to jen pár nejlepších záběrů. Nečekala jsem, že skutečnost dostojí reklamě. Tohle místo vypadalo jako muzeum starožitností.

„S kým budeš na pokoji?“

Otevřela jsem desky a snažila se rychle probrat jmény. Škola evidentně nelhala, když se chlubila pestrou paletou studentstva. „Hm, Noora Baderová a Fleur Marceauxová.“

George se ke mně otočil se zvláštním výrazem v obličeji. Jeho hlas zněl, jako by zadržoval smích. „Říkáš Fleur Marceauxová?“

Přikývla jsem.

Tentokrát se rozesmál na celé kolo, až jeho smích vyplnil celé úzké schodiště. „Tak to ti přeju hodně štěstí.“

2

George postavil kufry na začátku dlouhé chodby lemované mnoha těžkými dveřmi.

„Dál jít nemůžu.“

„Copak, ještě krok a proměníš se v dýni?“

Zasmál se. „Kdepak. Ale tvoje spolubydlící je na černé listině Residence Life.“

Ach bože. „Přece nemůže být tak hrozná. Prosím, řekni mi, že není tak hrozná.“

„Ale ano, je ještě horší. Vloni jsem s ní chodil na přednášky. Takže vím, o čem mluvím.“

Vůbec mě nenapadlo, že by mě mohli dát k někomu staršímu. „Jak horší?“

George se zašklebil. „Říkali jsme jí Ledová královna.“

Zaúpěla jsem.

„Dřív asi bývala modelka, než přišla sem do školy. Hrál v nějakém francouzském rapovém klipu, nebo tak něco. Myslí si, že je lepší než všichni ostatní – a nebojí se to dát najevo.“

„Bezva. A co Noora?“

„Tu neznám. Asi bude nová jako ty.“

„A proč nedají všechny holky z druháku k sobě?“

„Protože nikdo z nich by Fleur k sobě nechtěl. Vlastně měla dostat jednolůžák, ale asi se to nepovedlo. Takže nejspíš bude ještě víc naštvaná.“

Čím dál tím líp.

„Hele, jestli budeš chtít zažádat o změnu pokoje nebo spolubydlící, zastav se v kanceláři. Sedíme v přízemí.“

Slabě jsem se usmála a v duchu rovnou běžela dolů.

„Díky.“

Vydala jsem se chodbou, hledala pokoj číslo 301 a strach mi svíral útroby. Zastavila jsem se přede dveřmi se třemi jmenovkami. Našla jsem na papírku číselný vstupní kód a pokusila se ho vyfukat do malé kovové klávesnice vedle dveří. Otočila jsem knoflíkem. Nic. Znovu jsem si přečetla čísla na papírku.

Po dalších třech pokusech se dveře otevřely.

Otevřela jsem je dokořán, abych přes práh přetáhla první kufr, a rychle se rozhlédla po místnosti, která se na celý příští rok měla stát mým domovem. Byla malá. Byla až směšně maličká. Vybavení bylo jednoduché – tři malé postele, tři skříně, tři stoly... a dvě veliká okna. Přešla jsem pokoj a vyhlédla ven do Hyde Parku. Svěže zelené stromy, nekonečné trávníky, těžké železné brány – kouzlo takového pohledu ovšem vynahradilo jakékoliv příkoří.

Další hodinu jsem strávila vybalováním a ukládáním oblečení do mrňavé dřevěné skříně. Naštěstí jsem přijela jako první. Na stůl jsem si rozložila pár věcí – oblíbené knížky, pár suvenýrů z domova, obrázky s přáteli.

Zvuk otvíraných dveří mě docela vylekal.

„Ahoj.“

Ve dveřích stála dívka s taškami přes rameno. Vlasy měla zakryté krásným fialovým hedvábným šátkem.

„Prosím tě, řekni mi, že jsem tady správně,“ řekla udýchaně.

„Já jsem Maggie. Ty jsi Noora?“

Zamávala volnou rukou. „Těší mě.“

Usmála jsem se. „Taky mě těší.“

Noora pustila tašky na prázdnou postel a rozhlédla se. „Tak tady bydlíme?“

„Jo. Jeden by těžko uvěřil, že nás sem vážně chtějí dostat tři, co?“

„Už jsi viděla tu třetí?“

„Ne. Ale slyšela jsem, že je z druháku.“ To ostatní jsem zamlčela.

„A ty jsi nová?“ zeptala se Noora.

„Jo.“

„Já taky.“

„To je fajn. Odkud jsi?“

„Z Ománu.“

To zní o dost líp než nějaká Jižní Karolína. Chvíli jsme si vyprávěly o místech, ze kterých pocházíme. Hned jsem si Nooru oblíbila. Byla tak přátelská a otevřená, že se jí nedalo odolat. Pokud Fleur měla být Ledová královna, Noora byla její pravý opak. Další hodinu jsem Nooře pomáhala s vybalováním. Potom odešla navštívit někoho známého. Po mé třetí spolubydlící zatím žádná stopa. Třeba se vůbec neukáže.

Přát si to přece můžu, ne?

Když Noora odešla, zavolala jsem babičce. Ve Státech bylo teprve brzy ráno, ale ona byla ranní ptáče.

„Jak se zabydluješ?“

Její hlas ve mně vyvolal vlnu stesku. Dokonce jsem uvítala i její jižanský přízvuk, jehož jsem se sama tak urputně

snažila zbavit. Zalezla jsem si do postele a přitáhla kolena k bradě.

„Jde to. Je to teprve začátek.“

„Už ses s někým sprátelila?“

„Lidi jsou tu docela fajn.“ O Fleur ani slovo. Babička měla svých starostí dost.

„Nemáš hlad?“ Vždycky se mě snažila vykrmovat.

Usmála jsem se. „Slibuju, že se za chvíli stavím na obědě. Určitě tady ale nebudou mít nic tak dobrého, jako vaříš ty.“

Od té doby, co máma odešla, mě vychovávali prarodiče. Byli mi rodiči víc než ti moji vlastní. Ale i tak...

Nebylo to totéž.

„Víš něco o tátovi?“

„Promiň, zlatíčko. Nevím.“

Polkla jsem knedlík v krku, ten dobře známý nepříjemný pocit, a přinutila se mluvit dál. „A nevíš, kde teď je?“

„Myslím, že někde na Středním východě. Víš, jak to chodí, zlatíčko. Nemůže říct, kde je.“

„A kdy se asi vrátí?“

„Doufejme, že na Vánoce. Říkal, že možná bude letos na Vánoce doma. Zase jednou bychom byli pohromadě.“

Na Vánoce s námi táta nebyl nejmíň tři roky. Ale nechtěla jsem babičku zklamat. O to už se táta postaral tak jako tak.

„To by bylo fajn, babi.“

Povídaly jsme si ještě pár minut, a když jsem zavěsila, po tvářích mi tekly slzy. Nikdy jsem nebyla z domova déle než den nebo dva, a teď mě samotnou překvapilo, jak moc se mi stýská. Musela jsem si otřít obličej.

Chvíli jsem jen tak seděla a utápěla se v sebelítosti. Cítila jsem se hrozně. Byla jsem patnáct hodin na cestě a časový

posun mě začínal dohánět. Potřebovala jsem sprchu. Vytáhla jsem ručník a toaletní potřeby a zamířila ke dveřím. Pokoje měly společné koupelny na každém patře – naštěstí zvláště dámské a pánské. Společné koupelny mě na bydlení na koleji děsily skoro nejvíc. Být nahá před jakoukoliv cizí holkou mi nebylo zrovna příjemné.

Koupelna, stejně jako pokoj, byla tak trochu zklamání.
Tak sem budu rozhodně chodit v žabkách.

Pláč mě přemohl tak náhle, že jsem sotva stihla zalézt do sprchy.

V koupelně bylo místo na převlékání příliš na očích, a tak jsem se do pokoje vracela zabalená v ručníku, i když mi to bylo docela trapné. I tak to ale bylo menší zlo. Horní okraj měkkého froté jsem křečovitě svírala v prstech. Alespoň jsem si díky sprše připadala zase jako člověk.

Chodba byla naštěstí prázdná. Studenti se ode dneška sice mohli stěhovat na kolej, ale škola měla začít až za pár dní. Přijela jsem brzy, abych měla čas si trochu zvyknout a naučila se vyznat ve městě. Zastavila jsem se před svými dveřmi, přendala toaletní potřeby do druhé ruky a nafukovala vstupní kód. Tentokrát se dveře otevřely hned napoprvé.

Zavřela jsem za sebou, hodila na postel taštičku a sáhla po čistém oblečení. Osušku jsem nechala spadnout na zem.

„Spletl jsem se. Ty určitě *jsi* můj typ.“

Šokovaně jsem se ohlédla po hlase, tentokrát jemném a škádlivém, a spatřila jsem – koho jiného než toho kluka, co mě tak zpražil před vchodem.

Do očí se mi nedíval. Jeho pohled klouzal níž a níž.

3

Na okamžik jsem se nedokázala pohnout. Jen jsem tam stála a třeštila oči. Tohle snad musí být nějaká noční můra, ze které se za chvíli probudím!

Zamrkala jsem.

Pořád tam byl.

Samir si hověl na prázdné posteli – Fleuřině posteli – s rukama za hlavou a nohama nataženýma přes sebe. Vypadal jakoby nic, dokonce se tvářil tak trochu znuděně – ale jeho oči nelenily. Hořely zvědavostí, jak putovaly po mém těle, přesouvaly se od prsou přes břicho a níž... Jeho pohled hladil mou nahou kůži a zanechával za sebou horkou stopu.

Otřásla jsem se.

Popadla jsem ručník z podlahy a spěšně se do něj zabalila, jako by snad dokázal okamžitě vymazat moji nahotu z jeho paměti. „Co tady sakra děláš?“

Neodpověděl. Místo toho jeho oči pomalu doputovaly zpátky k mým a lehce se usmál.

„Tak co tady děláš?“ vyštěkla jsem. Tváře mi hořely. Vlastně ne, hořelo mi *celé tělo*. „Jsi nějakej úchyl, nebo co?“

Rozesmál se a jeho smích rezonoval v celém pokoji. Takovýhle smích by měl být trestný. „Úchyl mi tedy ještě nikdo neřekl.“

„No, možná to byla chyba. Proč mě sakra špehuješ?“

Zazubil se. „Já tě nešpehuju. Já tu na někoho čekám. Tvoje představení bylo jenom bonus. Ale moc jsem si ho užil, přiznávám.“

Objala jsem si pažemi ramena. Chtělo se mi umřít. Přesněji řečeno, chtěla jsem, aby umřel on.

Samir se znovu rozesmál a ten zvuk mi rozklepal kolena.

Potřebovala jsem se obléct. Nejlépe do tepláků a mikiny.

„Tohle asi hned tak nezapomenu.“ Zvedl se z postele, ladně a beze spěchu se narovnal. Měl zkrátka styl, to se muselo nechat.

Myslela jsem, že půjde pryč, ale on místo toho zamířil ke mně. A s každým jeho krokem mezi námi rostlo jakési nervózní očekávání.

„Co to děláš?“ vykoktala jsem přiškrceným hláskem.

To se mi snad jenom zdá!

Jeho oči se vpíjely do mých. Chtěla jsem se odvrátit, otočit zády. Chtěla jsem utéct, ale něco mě drželo na místě.

Nohy mi vrostly do podlahy.

„Co to děláš?“ zopakovala jsem, když se zastavil pár centimetrů přede mnou, tak blízko, že jsem cítila vůni jeho kolínské. Byl vyšší, než se mi na první pohled zdálo, takže jsem musela zaklonit hlavu, abych mu viděla do obličeje. Natáhl ruku a prstem mi přešel po klíční kosti. Zachvěla jsem se. Nikdo se mě nikdy takhle nedotýkal. Vyjekla jsem, v tichu pokoje až příliš hlasitě. Zarazil se, jeho prsty zůstaly viset ve vzduchu nad mou kůží. Otevřela jsem pusku, chtěla

jsem něco říct – poslat ho pryč –, ale žádná slova ze mě nevyšla. Všechny moje myšlenky se soustředily do místa, nad nímž se vznášely jeho prsty, polapené představou, že by se mě mohl dotknout znovu, že by jeho ruka mohla sklouznout níž...

„Samire!“

Cizí hlas mě vysvobodil ze strnulosti. Otočila jsem se ke dveřím.

Stála v nich dívka s pěkně nakvašeným výrazem a měřila si nás přimhouřenýma očima. Byla vysoká. Mnohem vyšší než já. Její štíhlé tělo zakrýval model jako vystřižený z módního časopisu. Drobnou tvář s výraznými lícními kostmi lemovaly lesklé hnědé vlasy s rovně zastřiženou ofinou. Při pohledu na mě zvedla jedno dokonale tvarované obočí. Byla jen jedna možnost, kdo by to mohl být.

Nikdy jsem sice neviděla žádný klip francouzského rapu, ale *tahle* holka by do něj určitě pasovala velice dobře.

Prošla kolem mě s očima upřenýma na Samira, který se tvářil jakoby nic. Neměl ani tolik slušnosti, aby předstíral rozpaky. Objali se, jako bych byla vzduch.

Konečně jsem se mohla pohnout. Popadla jsem oblečení a vyrazila ven. To se raději budu převlékat na chodbě přede všemi, než zůstat další minutu v přítomnosti těch dvou.

Přítel mojí spolubydlící je ten nejvíc sexy kluk, jakého jsem kdy viděla.

A právě mě viděl nahou.

O patnáct minut později jsem sice byla už úplně oblečená, ale o nic méně rozrušená. Přešlapovala jsem na chodbě a přemýšlela, jestli jsem těm dvěma poskytla dostatek

času na to, aby se přesunuli někam jinam. Kamkoliv. Klidně bych zůstala venku i déle, ale začínala jsem mít opravdu hlad a moje peněženka ležela v pokoji na stole. Vyfukala jsem kód s rukou připravenou otočit knoflíkem, když se dveře otevřely.

Pohlédla jsem do Fleuřiny dokonalé tváře.

„Nech mě hádat: ty budeš moje spolubydlící.“ Mluvila s výrazným francouzským přízvukem. Stála ve dveřích s rukou opřenou v bok. Slova odměřovala líně a znuděně, ale z jejího hlasu zaznívala neskrývaná ironie.

„Jsem Maggie. Maggie Carpenterová.“

Ohlédla se dozadu do pokoje.

„Američanka. Jak jinak.“

Tolik k vřelému uvítání. No, alespoň mě varovali.

„Pokoje jsou příšerný,“ prohlásila Fleur s podivnou dávkou uspokojení. „Děti z Ameriky si tady vždycky špatně zvykají. Zvláště když jsou v Evropě poprvé. Říká se, že ve Státech je všechno *větší*.“

Ztuhla jsem, neboť jsem dobře pochopila její urážku.

Z druhého konce pokoje zazněla francouzská odpověď.

Takže tam byl pořád.

„Neutahuj si z nováčků, Fleur,“ pokračoval Samir anglicky. Mrkl na mě.

Samozřejmě byli pár. Jeden hezčí než druhý, oba se zvláštním exotickým šarmem, jako by právě vystoupili ze záře reflektorů. Zatímco já se nezmohla na nic jiného než na strnulý výraz polapeného jelena. Stála jsem a zírala na ně.

Takže to bychom měli. Mám tu nejhorší spolubydlící pod sluncem.

Na tak drahou školu, jakou International School byla, představovala jídelna další zklamání. Stejně jako pokoje byla dost malá. Podél jedné stěny stála řada nerezových vaniček s jídlem, ohřívanych infrazářiči. Po straně se vršil komín plastových táčů.

„Dej si kari. To jediné se tu dá trochu jíst.“

Pohlédla jsem na dívku stojící vedle mě. Měla tmavou pleť a dlouhé černé vlasy. V uších se jí houpaly úžasné modré koráلكové náušnice ladící se stříbro-modrým šátkem kolem krku.

„Díky za radu.“

„Není zač. Jsem Mya. Jsi tu nová?“

„Jo, jdu do prváku. Jmenuju se Maggie.“

„Těší mě. Američanka?“

Přikývla jsem. S tím přízvukem budu muset něco udělat.

„Ano.“ A s oblečením taky. Sklopila jsem pohled na svoje nohy v džínech a žabkách. Měla jsem si vzít něco oslnivějšího.

„Jen se neboj. Američanů je tu spousta.“ Přátelsky se na mě usmála. Byl to jeden z mála upřímných úsměvů, které jsem od svého příjezdu viděla. „Asi je to pro tebe kulturní šok.“

„Je to trochu jiné,“ odpověděla jsem vyhýbavě. „A ty jsi odkud?“

„Z Nigérie.“

Páni.

„To je hustý,“ řekla jsem obdivně.

Pokrčila rameny. „Asi jo. Ale v Londýně je to lepší. Většinu roku trávíme tady. Táta pracuje na nigerijské ambasádě.“ Ukázala na jeden prázdný stůl. „Sedneme si spolu?“

Představovala jsem si, že budu muset sedět sama a společnost mi bude dělat leda tak kniha. „To by bylo skvělé, díky.“

Usadily jsme se ke stolu naproti sobě. „Kolik studentů už tu je? Připadá mi to tu docela prázdné.“

„Většina už nejspíš přijela, ale vždycky se najde pár takových, kteří dorazí na poslední chvíli. Ale ne všichni bydlí v kampusu a chodí na jídlo sem do jídelny. Spousta studentů bydlí ve vlastních bytech a má vlastní zábavu. Je to nakonec docela podivná směsice. Jsme sice malá škola, ale je tu spousta různých partiček.“

Paráda, takže znovu jako na střední.

Z druhé strany jídelny se ozvala francouzština. Ohlédla jsem se a neubránila se zaúpění. Právě přicházela Fleur se Samirem v patách.

„Nádhera.“

Mya sledovala můj pohled, až si všimla Fleur. Ušklíbla se. „Vidím, že už jsi potkala naši vládnoucí královnu.“

„Jsem s ní na pokoji.“ Napíchla jsem na vidličku kousek kuřete. *A její kluk mě viděl nahou.*

Mya vyvalila oči. „Tak to budeš mít co dělat.“

„Jo, začíná mi to být dost jasný.“

Na jazyku mě svrběla otázka, které jsem nemohla odolat. Trochu jsem sklopila hlavu a doufala, že nezačnu rudnout. „A co ten kluk? Jmenuje se Samir, že jo? Byl u nás na pokoji.“

„Ty ses opravdu nenudila. To je Samir Khouri, z Libanonu. Tedy alespoň jeho táta je odtamtud. Myslím, že je politik. Jeho máma je Francouzka.“

„Připadá mi jako debil,“ zamumlala jsem.

Mya se rozesmála. „Jo, to jsi docela vystihla.“

„Ahoj, Myo.“

Škubla jsem sebou, když se za mnou ozval Fleurin hlas.

„Čau.“

„Přijdeš zítra na party?“ zeptala se Fleur, aniž mě vzala na vědomí.

Mya se usmála. „Mejdan na lodi si přece nemůžu nechat ujít.“

Fleur si odhodila hnědé vlasy přes ramena. „S pár lidma se pak chystáme ven, kdyby ses chtěla přidat.“

„Možná. Díky.“

Fleur přikývla a odkráčela pryč, její podpatky klapaly na dřevěné podlaze. Ani se na mě nepodívala.

„Vy dvě se kamarádíte?“ zeptala jsem se udiveně.

Mya pokrčila rameny a odlomila si kousek chleba. „Ani ne. Spíš spolu občas někam vyrazíme. Před pár lety jsme spolu chodily na internátní školu ve Švýcarsku.“

Pochopitelně.

„Ale zpátky k tomu mejdanu, co o něm Fleur mluvila. Půjdeš?“ zeptala se Mya.

„Nevím. Ani mě to nenapadlo.“

„Měla bys jít. Je to party na oslavu začátku semestru. Budou tam všichni. Škola si pronajme parník na Temži, to si určitě nesmíš nechat ujít. Je to skvělý způsob, jak se seznámit. A taky je to důvod hodit se trochu do gala.“ Mrkla na mě.

„To nevím. Nemám co na sebe.“ A to nemluvím o tom, že vlastně na mejdany moc nejsem. Alespoň na střední mě to nebavilo. I když – už nejsem na střední. A Londýn je přece město mejdanů.

„Ale jo, pojď. Nenechám tě prošvihnout první školní parník. A jestli nemáš co na sebe, tak to jsi v Londýně na správném místě. Vezmu tě na nákupy.“

S nakupováním to Mya myslela vážně. Díky ní jsem se teď mohla pochlubit těmi nejtitěrnějšími šatičkami na světě. Byly křiklavě růžové a strečové, takže mi těsně obepínaly prsa zvýrazněná push-upkou, kterou mi Mya doporučila. Dlouhé byly tak akorát pod zadek. Celkový dojem podtrhovaly vysoké podpatky.

Vykartáčovala jsem si dlouhé hnědé vlasy. Kéž by nebyly tak rovné a nevisely mi zplihle přes ramena. Chtěla jsem si je vyčesat nahoru, ale Mya usoudila, že k šatům budou vypadat líp rozpuštěné. Bylo mi jasné, že v tomhle se vyzná líp než já.

Na střední jsem mívala šaty spíš obyčejné. Babička s dědou neradi utráceli, ale v okolí jsme měli několik výprodejů, kde se dalo vždycky něco pořídit. Stačilo to.

Tady jsem byla úplně mimo svůj svět.

Fleur si pro ten večer oblékla přiléhavé bílé minišaty, do kterých by se *mně* vešla možná tak jedna noha. Vypadaly jako z nějaké módní přehlídky. Stejně jako celá Fleur, když už jsme u toho.

Někdo zaklepal na dveře.

Na podpatkách jsem doklopýtala otevřít. Na chodbě stála Mya v úžasných červených šatech.

Hvízdla. „Holka, tys prokoukla! Můj kámoš Michael nás odveze. Bude se ti líbit. Je to taky Američan.“

Ačkoliv se škola chlubila tím, že velkou část studentů tvoří Američané, já jsem tu zatím žádné nepotkala. „Tak dobře.“

Vyšla jsem za Myou ven. Na schodech jsem se zakymácela.

„Sakra.“

„Jsi v pořádku?“

„To ty podpatky, nejsem na ně zvyklá.“

Vyšly jsme před budovu, kde stálo zaparkované černé SUV. Opíral se o něj kluk, který Mye zamával. Vykročil k nám a zlehka Myu políbil na obě tváře. Pak se obrátil ke mně.

„Jsem Michael.“

„Maggie.“

Usmál se. „Odkud jsi, Maggie?“

„Z Jižní Karolíny.“

„Hm, dívka z jihu. To je paráda. Já jsem z Connecticutu.“

Byl to sympaťák s tmavě blond vlasy a zelenýma očima. Na sobě měl košili a tmavé džíny. Přesně takoví kluci se mi doma líbili.

„Dámy, vypadáte báječně,“ pochválil nás.

Snažila jsem se nezrudnout. „Díky.“

Došly jsme za ním k autu.

Než jsme nastoupily, Mya mě chytla za ruku. „Michael je gay,“ zašeptala. „Chtěla jsem ti to říct dřív, než se do něj třeba zamiluješ. Ale je to skvělej kluk a myslím, že byste spolu mohli vycházet. Brzo zjistíš, že spousta lidí se tu přetvařuje. Michael rozhodně není jeden z nich.“

„Díky za upozornění.“

Zevnitř auto vypadalo snad ještě lépe než zvenku. Interiér tvořila kombinace kůže a dřeva. Z reproduktorů hrálo techno.

Nemohla jsem si pomoci, ale připadala jsem si jako Popelka jedoucí na bál.

4

Lod' už byla plná, studenti se tlačili u baru a zaplňovali taneční plochu. DJ zrovna pouštěl písničku, kterou jsem v životě neslyšela. Na parketu to vřelo, těla se zmítala unášená rytmem. Podél stěn hlavního sektoru se řadily stoly. V rohu nějaký kluk vylezl na židli a postříkal nejbližší tanečnický láhvi šampaňského. Mya do mě štouchla. „Tihle jsou ze Zálivu.“

Nechápala jsem. „Ze Středního východu,“ vysvětlovala. „Je jich tu spousta a paří jak o život. Pijou jen šampaňský a jezdí ve ferrari, ale ve škole se sotva ukážou. Jestli stojíš o radu, tak se jim obloukem vyhni. Promenádují se po Londýně s holkama, ale neberou to s nimi vážně. Prostě se rádi předvádějí a většinou to ani nejsou špatní kluci, jenom mezi nimi určitě nenajdeš vážnou známost.“

Pozorovala jsem kluka rozlévajícího šampaňské. Jasně, takže žádní Arabové. Stejně nejsou můj typ. Jejich auta byla s největší pravděpodobností dražší než dům, v němž jsem vyrostla.

„A kdo je tedy lepší?“

Mya se zamyslela. „To je dobrá otázka. A těžká odpověď. Většinu kluků od nás můžeš rovnou vyřadit. V tak malém

škole, jako je ta naše, se hned všechno rozkřikne. A navíc možností není tolik, takže za chvíli začneš mít pocit, že každý už chodil s každým.“

„Dámy, dáte si se mnou skleničku?“ Michael se objevil za námi s láhví šampaňského v ruce.

Mya se usmála. „S tebou vždycky, díky.“ Obrátila se ke mně. „Piješ šampaňské?“

To kdybych věděla! Zatím jsem si vůbec neuvědomila, že na vysoké už vlastně budu moct legálně pít alkohol. Ale je to tady. „Jasně,“ odpovíděla jsem.

Michael podal láhev jedné z obsluhujících dívek. Měla černé kraťásky, tak kratičké, že se v nich nejspíš nemohla ani ohnout, a upnuté tílko sotva zakrývající prsa. Ve srovnání s ní jsem byla oblečená jako do kostela.

Michael nás odvedl ke stolku s rezervačkou, přistrčenému ke stěně.

„Michael si vždycky kupuje i stůl,“ poznamenala Mya, když si přisedla vedle mě.

„Co to znamená?“

„To znamená, že si nemusíme chodit objednávat na bar. Stolky jsou s obsluhou. Takže můžeš celý večer v klidu sedět a objednávat si u servírky.“

Přikývla jsem, jako by to dávalo nějaký smysl, ale nic jsem nechápala. Co je na tom, chodit si pro pití na bar?

Servírka otevřela láhev a nalila tři skleničky. Zlatavé bublinky přešuměly přes okraj.

„Na zdraví!“ zadeklamoval Michael, sáhl po první skleničce a zvedl ji do vzduchu. Mya a já jsme ho napodobily. „Na začátek dalšího úžasného roku!“

Skleničky cinkly o sebe. Trošku jsem usrkla a bublinky mi rázem zaplnily ústa. DJ změnil žánr a z reproduktorů se teď valil hip hop.

„Tuhle písničku miluju!“ vykřikla Mya a popadla mě za ruku. „Pojď, jdeme tancovat.“

Chtěla jsem odmítnout, protože pravda byla taková, že jsem tancovat vůbec neuměla. Párkrát jsem to sice zkoušela na různých rodinných oslavách, svatbách a tak, ale tam se tančilo něco docela jiného. Tady se taneční parket svůdně svíjel a kroutil v jednom velkém propletenci.

Poslušně jsem však Myu následovala a nenápadně se rozhlížela, abych alespoň v rychlosti pochytila, co mám dělat. Nakonec jsem trochu rozhoupala boky, ale v duchu jsem si nadávala za svůj dosavadní asociální život, který mě na nic z toho, co se dělo kolem mě, nepřipravil.

Mya kývla hlavou mým směrem. „Tvoje spolubydlící do-razila,“ zakřičela mi do ucha přes okolní hluk. Otočila jsem se.

Fleur vkráčela na palubu se skupinkou nohsledů v patách. Vedle ní se nesl Samir jako její dokonalý protějšek. Dav se před nimi rozestupoval jako moře před Mojžíšem, oči upřené jen na královnu. No, já se tedy dívala jinam.

Samir měl tmavé džíny, drahé černé sako a šedou košili. Jak to, že vůbec může vypadat ještě *lépe* než včera před školou?

Očividně může.

Potrásl si rukou s několika přáteli a zamířil ke stolku vedle toho našeho. Pohyboval se s přirozenou sebedůvěrou, jako by mu celá loď patřila. Když se otočil, naše oči se setkaly. Srdce se mi prudce rozbušilo.

Jeho pohled mě přikoval na místě.

Možná si mě zase představoval nahou...

Okamžitě jsem zrudla.

Samir si mě prohlížel s lehkým úsměvem, dlouze a jako by malátně, ale v jeho hlubokých hnědých očích problesklo překvapení, následované nepokrytým mužským hodnocením. S každou další vteřinou jako by mě jeho pohled svlékal, kousek po kousku odhaloval celé mé tělo. Cítila jsem na své kůži jeho tíhu, která za sebou zanechávala horkou stopu. Jako bych na sobě cítila jeho ruce, přejíždějící po mých křivkách, laskající mou kůži. Nikdo se na mě nikdy nedíval tak jako on.

Fleur ho zatahala za ruku, ale on si jí nevšímal. Stiskla ho znovu, něco mu říkala, až konečně obrátil oči k ní.

„Nejspíš půjdou později ještě někam dál, kdybys chtěla jít,“ poznamenala Mya. Přinutila jsem se jí věnovat pozornost. Zvědavě si mě měřila.

„Celá jejich parta je v místních klubech docela známá,“ pokračovala. „Dneska vyrážejí do Babelu. To je v Mayfair a je to tam úžasný.“

Ze všech sil jsem se snažila trochu uklidnit.

„V Mayfair?“

„To je jedna z nejhezčích londýnských čtvrtí.“ Usmála se. „V těchhle šatech tam zapadneš.“

Nebýt několika skupinek dívek v přiléhavých šatech a kluků v drahých oblecích postávajících na chodníku, nikdy by mě nenapadlo, že stojím před jedním z londýnských nejvyhledávanějších nočních klubů. Jasně, byli jsme jenom kousek od hotelu Ritz, z jehož vnější výzdoby bylo zřejmé,

že není pro obyčejné boháče, ale pro ty ještě bohatší. Jenže ve srovnání s Ritzem, který zářil jako vánoční stromeček, nebyl vstup do Babelu nic velkolepého.

Dveře ani nevedly přímo na ulici. Místo toho na chodník ústilo strmé betonové schodiště, jehož zdolání mi v těch směšně vysokých podpatcích připadalo jako docela hazardní záležitost. Pod schody stál rozkročený statný vyhazovač v černé košili a kalhotách a svým tělem zakrýval šedé zavřené dveře. Další, stejně oblečený chlápek hlídal nad schody, přehrazenými dvěma stojánky s rudým provazem. Po jeho boku stála štíhlá blond dívka s deskami v ruce. Ve frontě před nimi čekalo snad třicet lidí.

„Jak dlouho to bude trvat, než se dostaneme dovnitř?“

Mya se usmála. „Sleduj.“

Samir se protáhl kolem nás do čela naší skupinky.

Bylo nás deset. V nejlepším případě nás tam pustí postupně. Bylo celkem jasné, že bych nebyla mezi prvními.

Avšak místo toho, aby se zařadil na konec fronty, zamířil Samir rovnou k blondaté dívce s deskami. Zlehka ji políbil na obě tváře. Tímhle způsobem se tady ostatně zdravili všichni. Usmála se na něj a uvolnila lano přehrazující vstup. Samir se otočil a zamával na nás. Jeden po druhém jsme se natlačili na schody. Lidem, kteří zůstali za námi na chodníku, jsme nevěnovali jediný pohled.

„Co to mělo znamenat?“

„Samir je členem všech nejlepších klubů ve městě. Vždycky dostane lidi dovnitř.“ Mya mě postrčila dopředu. „Proto taky nikomu moc nevádí, že je to debil.“

„Ale co ti lidi venku? Jak dlouho tam stojí?“

Mya pokrčila rameny. „Možná tak hodinu.“

„To není moc fér.“

„Vítej v Londýně.“

Cestou ze schodů jsem se musela přidržovat zábradlí, abych nesletěla dolů.

Jako bych vstoupila do nějakého tajného světa, přístupného jen těm bohatým a krásným.

Klub nebyl velký. Sevřený prostor byl zaplněný stoly, z větší části obsazenými. Nebyl tam žádný taneční parket, lidé spíš postávali ve skupinkách a tancovali, kde se zrovna dalo. V rohu stál mixážní pult. Nad ním se vznášelo obří promítací plátno, z něhož zářily vířící obrazce jasných barev. Byla to přesně ta atmosféra, kterou si člověk užívá, když na něčem jede. Jinak to působilo jenom divně. Ústředním místem klubu však byl bar, táhnoucí se téměř podél celé zadní stěny, osvětlený podobně šílenými světly, jaká blikala z plátna. Na baru tančilo několik dívek.

Jestliže jsem se na lodi cítila nepatříčně, tady jsem si připadala jako z úplně jiné planety.

Namačkali jsme se kolem malého stolku, k němuž nás Samir zavedl. Vecpala jsem se mezi Michaela a Myu. Vmžiku u nás byla servírka s tou největší láhví šampaňského, jakou jsem kdy viděla, z jejíhož hrdla zářila malá světelná fontána. Nikdo se tomu nepodívoval, ani ohňostroji, ani velikosti láhve.

Dobře, takže o nic nejde.

Naklonila jsem se k Mye. „Myslím, že si dojdu pro něco na bar.“

Protáhla jsem se kolem ostatních a v duchu pořád nemohla pochopit, co mezi nimi vlastně dělám. Všichni se chovali,

jako by byli Samirovými hosty, ale já si připadala divně. Vždyť se sotva známe a už mi má platit šampaňské? Před očima mi stále zářil ten maličký ohňostroj, který očividně nikdo jiný nepovažoval za něco zvláštního. Nic zvláštního, nic *drahého*.

Protlačila jsem se davem lidí až k baru, ale chvíli jsem musela hledat volné místo mezi všemi těmi tančícími dívkami. Představa, že si objednávám pití s cizím zadkem nad hlavou, mi připadala hodně divná. Klukům to ale evidentně nevadilo.

Naklonila jsem se přes pult ve snaze upoutat barmanovu pozornost. Všimla jsem si, že o totéž se pokouší nejmíň dvanáct dalších holek. Můj pohled padl na kluka stojícího vedle mě. Okolní dav nás přitlačil k sobě. Jak se naše těla srazila, usmál se.

„Ahoj.“

Čau.

Byl hodně vysoký a měl krásné hnědé vlasy. Stejně jako ostatní kluci měl na sobě tmavé džíny, sako a košili. Asi se to tak nosí.

Slušelo mu to. Moc.

Znovu se na mě usmál. „Můžu ti koupit něco k pití?“

Těžko jsem ho mohla požádat o sodovku. Na vteřinku jsem pocítila ten důvěrně známý náznak paniky a strachu, ale ať už to bylo vypitým šampaňským, nebo novými různými šatečky, tentokrát jsem dokázala neztuhnout. Místo toho jsem se nervózně usmála a doufala, že přítmí skryje moje rudnoucí tvář. „Jasně. Díky.“

Mávl na barmana. „Co to bude?“

Na chvíličku jsem zaváhala. „Cosmopolitan.“

Objednal pití přízvukem, jenž jsem si dosud spojovala jen s princem Williamem nebo Hughem Grantem.

Pak se obrátil ke mně. „Já jsem Hugh.“

„Maggie.“

Přijala jsem nabízenou ruku a vklouzla svou dlaní do jeho.

„Jsi Američanka. To je pěkný.“ Znovu se usmál. „Vítej v Londýně.“

Když pouštěl mou ruku, jeho prsty mě pohladily po záěstí. „Jak se ti tu líbí?“

Opětovala jsem jeho úsměv. „Zrovna teď se mi tu líbí.“

Jeho úsměv se rozšířil a mně se rozbušilo srdce.

Proboha, vždyť já flirtuju a ono to opravdu funguje.

„Jak jsi tu dlouho?“

„Jenom pár dní.“

Blýskl po mně pohledem. „Takže se teprve rozkoukáváš,“ popíchl mě.

„Dalo by se to tak říct.“ Konečně jsem začínala dělat pokroky.

„A co tě sem přivádí? Pracuješ tady?“ Opřel se o bar, v ruce ojíňenou skleničku. Bodovky osvětlující pult blikaly střídavě růžově a červeně.

To se mi snad musí zdát.

„Studuju na magistra.“ Ta lež ze mě vypadla dřív, než jsem ji stihla zastavit. Z nějakého důvodu jsem mu nechtěla říct, že je mi teprve devatenáct.

Barman mi podal koktejl. Ustrkla jsem. Jiskřivá chuť alkoholu mi vybuchla v ústech. *Mňam*. Na tohle bych si zvykla.

„A co děláš ty?“ zeptala jsem se a opřela se lokty o bar tak, aby na chvíli mohlo mluvit i moje tělo. Možná jsem byla nezkušená, ale nikoliv blbá.

„Mám jeden bar v Chelsea. Jmenuje se Cobalt.“ Sáhl do kapsy saka a podal mi vizitku. Naše prsty se na vteřinu dotkly, jen zlehka. Měl moc hezké ruce s dlouhými prsty a úhledně zastřiženými nehty. Když se znovu usmál, odhalil dvě řady perfektních bílých zubů. Kdo říká, že Britové mívají strašné zuby, tak určitě neviděl tyhle. „Někdy se stav a vezmi s sebou své přátele. Rád se o tebe postarám.“

Polilo mě horko, protože jeho narážku nešlo nepochopit. „Díky.“ Usmála jsem se, ani jsem se nemusela nějak vědomě snažit. „To by se mi moc líbilo.“

Hugh se zatvářil potěšeně.

Alkohol každopádně rozvazuje jazyk.

Naklonil se blíž, až se jeho rty zlehounka dotkly mé tváře kousek od ucha. Po zádech mi přeběhl mráz. Krásně voněl, opravdu. Po citrusech a borovici a něčem kouřovém, co jsem nedokázala určit. Pak se narovnal, na tváři stále tentýž okouzlující úsměv. „Budu muset jít, zrovna jsem platil.“ Pokynul barmanovi, který mu vracel platinovou kreditku. „Rád jsem tě poznal, Maggie z Ameriky.“

Připitoměle jsem se usmála, ale nezmohla jsem se na nic jiného. „Nápodobně.“

„Zastav se u mě někdy.“

Když z něj zbyl jen stín na druhém konci místnosti, sklopila jsem oči k vizitce, kterou jsem držela v ruce. *Hugh Mitchell. Cobalt. Majitel.*

Dopila jsem drink a otočila se k barmanovi. „Dám si ještě jeden.“